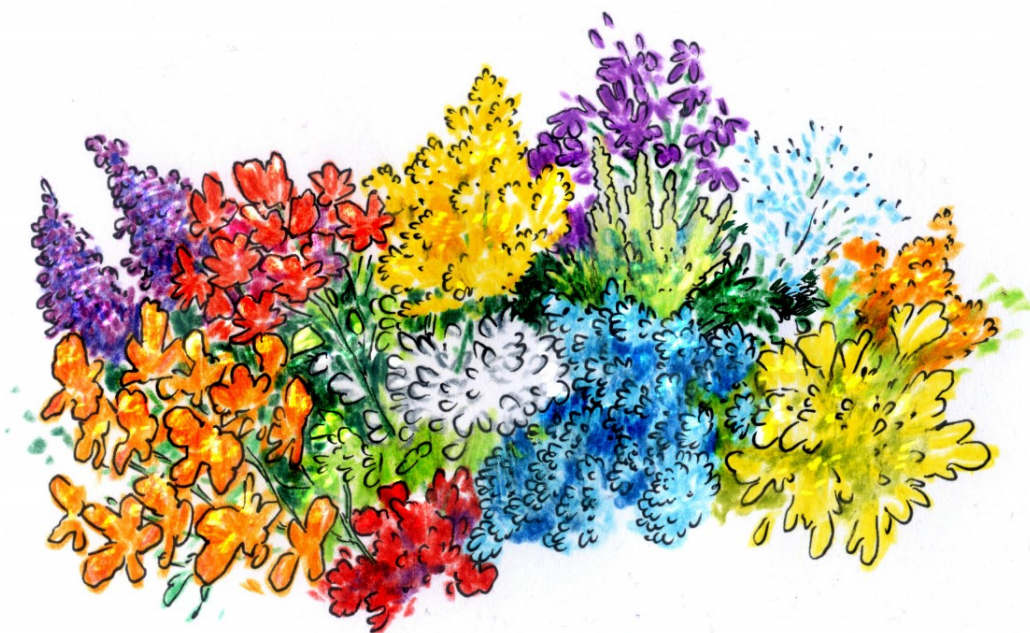


Quilòmetres

A la família caminar no li fa cap il·lusió i, honestos per honestos, m'agraden les estones sola



Il·lustració: Jordi Lafebre

Quan plegava de la feina em mirava el comptaquilòmetres. Dotze, deu, entre setze i divuit, si era últim dia del mes. Sumava quilòmetres fets en moto per Barcelona. Encara assegurada sobre el seient pensava que un cop a casa miraria fins on podria haver anat, amb aquells quilòmetres nous, i mentalment em quedava aturada a un paisatge inconcret del Maresme. Inventat, podria haver sigut qualsevol lloc, però em feia la impressió de l'inici d'un viatge i el Maresme cau a prop. Mai vaig fer-ne una ruta, de tots aquells quilòmetres i el comptaquilòmetres es va clavar als vint mil.

Una tarda de fa mesos vaig voler comprar flors. Un ram, per tenir a casa. Vaig anar a la floristeria que em queda més a prop, a uns cent cinquanta metres mal comptats. Cartellet: ara torno. Va, m'espero. M'espero. Que m'espero. El cartellet seguia: ara torno. Mentia. Vaig inventar-me encàrrecs per donar temps de tornar al florista però no ho va fer al tempo de la meva urgència. Me'n vaig tornar sense flors.

Tinc una floristeria preferida. Testos i plantes i més testos i flors: a banda i banda de l'entrada, penjant d'unes perxes de fusta coronades per un teulat, brollant de tots els racons. És una meravella, una exageració. Plantes verdes altes i fermes com columnes, flors de temporada encatífant un metre de vorera, jacints i cactus a l'alçada dels genolls. Un excés. Al passadís d'entrada hi ha les flors pels rams en cubells alts, per tipus. Ara francesilles i tulipes, clavells de poeta, rams immensos de mimosa. Les parets són de mirall. Al fons hi ha una selva d'arbres petits

en testos grans i una estructura baixa de fusta on hi munten centres, i hi ha poms relligats de flor seca i gerros de vidre fi. Ella m'agrada, la florista. És eixuta, poc venedora, però se'm fa d'un fred amable, de gat. Quan hi vaig deixo passar clients que han entrat més tard. Segur que saben millor que jo el que volen i així m'hi entretinc més estona.

Baixar-hi a buscar flors el matí de diumenge és una tradició recent. Potser és només que m'intento distreure de l'arribada del vespre. Surto i faig cap a la *meva* floristeria. No m'hi he trobat mai un cartellet d'ara torno. En surto amb un ram a la mà embolicat amb paper marró, sense la parafernàlia del regal. A estones el repenjo sobre el colze plegat, com si gronxés una criatura. Enfilo Gran de Gràcia amunt i se'ns miren. Pel carrer no es veu gent amb rams de flors. El dia que duia mimosa quasi els notava el mal darrere els ulls de mirar-la. Del groc, aquella tibantor.

Google maps diu que de casa fins a la *meva* floristeria hi ha nou-cents cinquanta metres. Un diumenge al matí vaig fer-ne mil sis-cents més fins a un caixer, ja que baixava i en aquell no m'hi cobren comissió. M'agrada caminar i no ho sabia. Vaig adonar-me'n després que se m'espatllés la moto. Durant tres mesos vaig esperar una peça que havia de venir d'Itàlia. També maleïa el mecànic. Molt, al principi. Després cada cop menys. Vaig caminar i arribar tard molt més que normalment en aquells tres mesos. Els amics em preguntaven per la peça d'Itàlia com si fos un parent i es reien de mi quan els feia una ganyota per resposta.

Un cop van haver-me reparat la moto vaig trobar a faltar l'estar en silenci de caminar sense ningú. I el temps de fer-ho, que té poc a veure amb desplaçar-se. A la família caminar no li fa cap il·lusió i, honestos per honestos, m'agraden les estones sola. Les francesilles de la setmana passada encara duraven i només tinc un gerro, però diumenge al matí vaig sortir igualment.